

PRAHA VYDOBYTÁ

Už dobrých deset minut načítám do hlavy město
v podobě obrovského plátu pozinkovaného plechu
se špinavě bílými skvrnami

a jeho konec v nedohlednu a stejně tak počátek díla.

Být sochařem, dnes nehnětu. Respekt měl bych před
silou, jindy zotročenou, aby do hlíny tiskla vizi
sobecké formy,

a jestli mě napadne poradit se s básníkem, tuším, že
najdu jej polomrtvého pod lavinou nepopsaných
papírů, s podélnou řeznou ránou na čele,

neboť zbrkle odvážil se do ulic, tam si našel ženu
s bytem i jal se tvořit, nedbaje varování: každé
vibrační vlně múzy tu spěchá vstříc protipohyb zdi,
zřejmě od vrtačky v banální rekonstrukci souseda,
řeklo by se.

Koupím víno a tu ženu navštívím. Myslím, že mohu
ještě teď v noci, jsme přeci ve válce a ty nejsi jen
jednou z řady, jsi atomem, jenž obsahuje informaci
o celku,

proto z tvého klína zkouším vytěžit, proč už
dobrých dvanáct hodin načítám město v podobě
obrovského plátu pozinkovaného plechu se špinavě
bílými skvrnami,

ale marně. Nejsou to má záda, oč zadržávají tvé
nehty, a co slyším, neladí s rozkoší – jako by se tu
rylo do kovu, to, myslím, pasuje.

A že pro krásu je – a pro krásu není,

tak mi ten zvuk odpovídá, když vytuší mé otázky,
když sálá existencí, jejíž zpodobnění nenacházím

v žádném slovu –

a žádné ani nenajdu, neboť bylo již na počátku.
A konec díla v nedohlednu, konec tvrdého života
taktéž.

Snad jen kdybyste přihodili rozinku nezválcované
fantazie, na pozinku ty bílé skvrny kdybyste
povýšili na oblaky – je tu někdo tak odvážný?

Nebo jinak: Může některá z vás ještě teď v noci
odjet na vyšehradské hradby a tam s mírně
rozkročenýma nohama zvrátit hlavu k obloze?

Celý vesmír čeká, která z vás donosí zemské jádro
a udělá přítrž těžbě postižených tvarů, která jej
v lásce porodí, hledá se nová Matka Země, jež
nadefinuje nové nerostné bohatství

zakódované do člověka.